

Hồi thứ sáu mươi một

Nguy cô bao phủ; Rập rình hiểm nguy

Sở Vân cố ý dùng hai chữ ý đồ, điều đó tỏ rõ thái độ kiên quyết và cứng rắn của chàng. Tống Bang là một nhân vật lịch duyệt giang hồ, nhạy bén hơn người, qua lời nói ấy của Sở Vân, ông ta hiểu ý chàng tỏ vẻ không hài lòng, tuy vậy ông ta vẫn không hề thay đổi thái độ, bình tĩnh nói tiếp:

– Lão phu đoán rằng Sở huynh biết rõ mối quan hệ giữa lão phu và Lê cô nương như thế nào rồi!

Thấy Sở Vân gật đầu, Tống Bang nói tiếp:

– Lê cô nương xuống núi đã mấy tháng nhưng hành tung không rõ, Đại đầu lĩnh hết sức lo lắng, lão phu lại càng nóng ruột như lửa đốt, ăn không biết ngon, ngủ không đầy giấc. Sở huynh biết đó, Đại đầu lĩnh tuổi tác đã cao, mà chỉ có một cô con gái, yêu quý hơn cả sinh mệnh mình, nếu chẳng may có điều bất trắc, vợ chồng đại đầu lĩnh sẽ thế nào đây? Và nó làm cho những người quan hệ gần gũi nhất với đại đầu lĩnh lại càng ảnh hưởng.

Sở Vân nhận thấy trong lời nói của Tống Bang có phần hung hăng đe dọa, chàng không nhin nữa nói:

– Nhị đương gia, thiết tưởng Lê cô nương cũng đã lớn rồi, đâu phải đứa thiếu niên còn để chỏm, cô ta muốn về nhà lúc nào thì tự ý trở về, không ai dám cản trở, lại càng không có ai nuôi ý bất hảo, điều này nhị đương gia e rằng nghĩ không đúng.

Tống Bang trừng mắt tự nhủ:

– Nghe nói tiểu tử này võ công siêu tuyệt, trí tuệ hơn người. Hôm nay mới gặp quả nhiên danh bất hư truyền. Ôi chẳng phải dễ đối phó đâu!

Suy nghĩ như thế nên Tống Bang ôn hoà nói:

– Sở huynh nói thì nói thế, nhưng lòng cha mẹ và những người trưởng bối không thể không lo lắng đến cuộc sống của con cái mình, Lê cô nương là một thiếu nữ độc thân du hành tại ngoại bấy nhiêu thời gian, trong giang hồ hiểm ác, thì dù có can đảm, có thêm người an ủi, thì cha mẹ cũng chẳng yên lòng.

Sở Vân nhìn xuống suy nghĩ giây lát, chính lúc đó cánh cửa ngăn với gian buồng trong bỗng mở ra, một thân hình ốm yếu nhưng kiêu

diềm dựa vào cánh cửa từ từ bước ra. Tống Bang mắt bỗng vụt sáng, từ từ đứng dậy. Người kia lễ phép thi lễ nói:

– Tống thúc thúc! Hương nhi kính chúc lão nhân gia bình an!

Tống Bang vội chạy đến, nửa đỡ nửa dìu, đặt Lê Tường ngồi yên trên ghế, hiền từ mà vội vã hỏi:

– A đâu bị thương à? Khí sắc sao đến nỗi này? Những ngày gần đây có tốt không? Ai đã làm hại cháu? Vì sao mà không trở về? Ít nhất thì cũng phải báo tin về chứ?

Lê Tường vừa đi mấy bước, vận động được một chút, cảm thấy dễ chịu, dựa đầu vào người Tống Bang khẽ nói:

– Thúc thúc người còn hỏi nữa ư? Hương nhi của người thiếu chút nữa thì tính mạng nhỏ bé này đã vào tay Ngũ lôi giáo rồi còn đâu. Nếu không có Sở Vân thì Hương nhi không còn có ngày hôm nay để nhìn thấy thúc thúc.

– Ngũ lôi giáo à? Kẻ nào trong bọn chúng đã thương cháu? Thương thế có nặng lắm không?

– Bọn họ có mấy mươi con người xông vào, già có trẻ có, đao có kiếm có, Hương nhi cố gắng được một hồi thì trên mình đã bị Dương lôi thủ Bạch Quảng đâm cho một kiếm, đau đến chết được!

Phần nộ như sấm sét, hai mắt nảy lửa, Tả tử quả Tống Bang gầm lên một tiếng nói:

– Khá khen cho lũ ma quỷ Ngũ lôi giáo, cái lũ kỳ đà rắn mối mà cũng dám vượt râu hùm, đã như thế, Đại hồng sơn của ta sẽ đánh cho các người không còn manh giáp, không còn một sinh linh.

– Thúc thúc đừng nóng giận mà, nóng giận làm hại sức khỏe của thúc thúc chứ không phải chuyện chơi đâu. Dương lôi thủ Bạch Quảng đã bị Sở Vân trừ rồi. Tất cả những kẻ của Ngũ lôi giáo tham gia động thủ không còn một kẻ nào sống sót trở về. Thúc thúc mãi mãi người không phát nộ được rồi!

Tống Bang như uống được một hoàn thuốc thuận khí, ngay lập tức môi nở nụ cười vượt Lê Tường vui vẻ nói:

– Ôi, a đâu này, người quả làm cho cha mẹ người và thúc thúc lo lắng quá, mà cũng là việc của thúc thúc nữa. Có đứa con gái nào giống người vậy nữa không? Ác quá, người có biết trong thời gian mấy tháng gần đây, cha mẹ người và thúc thúc vì người mà tốn bao tâm huyết, biết bao ưu tư, mọi thuộc hạ dưới trướng của Đại hồng sơn vì người mà đều mất ăn mất ngủ. Nhiều tốp binh mã được phái đi khắp bốn phương để tìm kiếm người, ngay cả lão thúc thúc già nua này cũng bị người xử cho bôn

tẩu suốt ngày đêm, đông kiếm tây tìm, hết nơi này đến nơi khác, ôi cái con bé này.

Lê Tường nhè nhẹ cà má mình vào ngực Tống Bang nói:

– Thúc thúc người đừng nổi nóng, đừng giận nữa. Hương nhi không chịu đựng nổi đâu, suốt ngày ở trên núi buồn muốn chết, nên Hương nhi cũng không biết được thúc thúc và phụ mẫu lại lo lắng quan tâm đến Hương nhi nhiều thế này, nếu biết được như vậy thì Hương nhi đã sớm quay về rồi!

Vừa nói Lê Tường vừa nháy mắt ra hiệu cho Sở Vân rồi nói tiếp:

– Ít nhất Hương nhi cũng gửi thư về!

– A đầu thương thế của cháu thế nào? Bạch Quảng nếu mà không chết, thì thúc thúc sẽ phanh thây móc ruột nó ra!

– Sắp rồi đấy chỉ có điều thân thể của hần đã có mùi!

– A đầu lại còn nói giỡn được à? Nhìn sắc mặt của người trắng bệch như tờ giấy, không còn một giọt máu, nếu mà cha mẹ người nhìn thấy, thì sẽ đau khổ biết chừng nào? Máy tháng gần đây, người ăn có ngon không? Ngủ có yên giấc không?

– Tốt lắm, hết ngày này qua ngày khác ăn toàn cá lớn thịt to, ngủ thì giường êm chăn ấm, chỉ có điều thường thường bị một kẻ bắt nạt!

Vừa nghe đến đó Tống Bang đã trợn tròn hai mắt, vết sẹo trên mặt lại ánh lên, phần nộ nói:

– Ai? Kẻ nào dám ăn hiếp cháu? A đầu nói ngay cho thúc thúc biết, để xem thúc thúc lột da xé xác, tứ mã phanh thây tiểu tử đó không?

– Ấy không được đâu thúc thúc, người đó rất tốt, vừa đẹp, lại trí dũng song toàn, thái độ ôn hoà, rất đáng quý mến, chỉ có điều thúc thúc, chỉ có điều Hương nhi trao tặng trái tim cho người đó rồi!

Tử quả tử Tống Bang á lên một tiếng dờ khóc dờ cười nói:

– A đầu người to gan thật, việc ấy không đơn giản như người nghĩ đâu!

Lê Tường ối lên một tiếng rồi oà khóc nói:

– Thúc thúc, thúc thúc phải nghĩ cách gì cho Hương nhi chứ, nếu không suốt đời Hương nhi không trở về núi nữa đâu, thúc thúc và cha mẹ cháu sẽ mãi mãi không có Hương nhi nữa đâu!

– A đầu người nói bậy gì thế? Người không nghĩ nổi là cha mẹ người yêu quý người biết chừng nào sao? Thúc thúc cũng rất yêu quý người. Nếu người có chuyện gì thì cha mẹ người và thúc thúc làm sao sống nổi. Thúc thúc cho mãi đến hôm nay vẫn sống độc thân không lấy

vợ, nên đã coi người như con đẻ của ta. Chừng ấy con người hy vọng ở người, làm sao người dám bất hiếu như thế?

Lê Tường khóc nức nở vừa khóc vừa kể lễ:

– Thúc thúc, Hương nhi một lòng yêu quý hầu hạ thúc thúc, hầu cờ, hầu rượu, có khi nấu cơm cho thúc thúc vừa ý, tự tay bưng điểm tâm pha trà nóng, mùa đông Hương nhi thêu chăn gấm dâng cho thúc thúc, mùa hè Hương nhi đứng sau quạt lưng, thúc thúc buồn Hương nhi buồn, theo bên an ủi. Năm kia thúc thúc ốm đau ngã bệnh, Hương nhi ở bên liên ba tháng, không đổi áo, không trang điểm, tự tay sắc thuốc, bón cơm cho thúc thúc, khi thúc thúc hết bệnh, thúc thúc cười nói với Hương nhi: Ha ha ta đã ốm đau ba tháng mà lại còn lên mấy cân, còn a đầu kia thì gầy đi nhiều quá. Ôi, thúc thúc..

Lê Tường nói tới đâu thì Tống Bang lặng người đi vì cảm động đến đấy, hai mắt ông ta hiện lên những ngọn lửa ấm áp, mơ màng đầy tình cảm, đầy yêu thương chan chứa, ông như mê đi theo những kỷ niệm êm đềm đầy tình yêu thương đó. Rồi bỗng giật mình sức tỉnh lại, đưa tay chùi những giọt nước mắt trào ướt hàng mi, hiền từ thương yêu nói:

– A đầu từ đáy lòng mình, từ lâu ta đã coi người như là đứa con yêu quý của ta.

Lê Tường cúi đầu thút thít:

– Thúc thúc, việc riêng của Hương nhi, xin thúc thúc..

Tống Bang cắn môi trầm tư suy nghĩ rất lâu, mười ngón tay cứ xoắn lấy nhau, thấy thế Lê Tường càng khóc, nước mắt rùng rùng nói:

– Thúc thúc, việc này chắc thúc thúc đã biết tin từ lâu rồi, giang hồ đồn đại đã nhiều, và nếu không phải vì như thế thì chẳng phải đích thân thúc thúc đi gọi Hương nhi có phải không? Thanh danh, tiết hạnh của Hương nhi cũng nằm ở đó cả, nếu ngộ nhớ thúc thúc ?? thì cho phép Hương nhi đáng thương này được hầu hạ thúc thúc và song thân phụ mẫu.

Tả quái tử kêu lên một tiếng, ôm chầm lấy Lê Tường xúc động nói:

– Con yêu của ta! Cục cưng của ta, thúc thúc đồng ý đáp ứng theo yêu cầu của con rồi, con đừng nhắc đến chuyện bất hạnh, xui xẻo đó nữa. Thúc thúc nhất định sẽ bảo vệ, ủng hộ cho con, thúc thúc sẽ tìm mọi cách. Thúc thúc và cha mẹ con nở lòng nào mà bỏ rơi con mà.. Ấy, a đầu người cũng quá tự tiện, liều lĩnh quá đấy. Chuyện ấy mà tại sao tự mồm đứa con gái nói ra kia chứ? Hơn nữa tính khí của cha người, người cũng quá hiểu rồi đấy!

– Lúc này thì ta hiểu vì sao từ lúc vào nhà đến giờ này, Tống Bang

tỏ ra ôn tồn, tử tế với Sở Vân đến thế, đó chẳng qua ông ta hiểu, giờ này gạo đã nấu thành cơm rồi, không thể vì những xung đột trước kia mà làm cho Hương nhi thất vọng, đau khổ cả cuộc đời.

Nghe thấy thế Lê Tường lau nước mắt, nở nụ cười nói:

– Thúc thúc đừng lo, cha cháu đã có mẹ cháu lo mà.

Tống Bang bật cười ha hả, cốc lên đầu Lê Tường mắng yêu:

– A đầu này gớm thật, quả là xảo quyết, cha người ấy à? Trời không sợ, đất không sợ chỉ có mẹ người. Ha ha cũng được, đành vậy, thúc thúc đành phải liều với cha người vậy. Nếu mà ông ta không đáp ứng thì...

Thấy hai người ấy nói chuyện đó, Sở Vân đứng yên một bên, ngoài mặt tỏ vẻ phớt tỉnh, mà trong lòng hoan hỉ vô cùng. Cổ yển la hán nghe không sót một câu, đã muốn bật cười mà không dám cười một câu, ông ta thấy thích thú tự nhủ:

– A đầu này thật ranh mãnh như yêu tinh, mồm mép lợi hại kinh người. Nó vừa xinh đẹp kiều diễm không gì sánh nổi thế kia nữa. Ấc thật, buồn cười cho cái lão Tả tử quả Tống Bang danh trấn giang hồ ba mươi mấy năm, vậy mà đối phó với a đầu này một chiêu cũng không xuất nổi, ha ha..

Sở Vân nghe thấy Tống Bang đáp ứng nguyện vọng của Lê Tường thì trong lòng vui sướng tột độ, chàng như thấy viễn cảnh huy hoàng hạnh phúc hiện ra trước mắt và càng đắm phục, xúc động cũng trước sự linh diệu, tâm cơ của Lê Tường. .. sự dũng cảm ấy, liều lĩnh ấy kể cả cơ trí đây đều xuất phát từ một mục đích duy nhất, đó là tình yêu của nàng giành cho chàng.

Không khí vừa mới bắt đầu căng thẳng, đối địch nhóm lên, lập tức đã dịu lại, trở nên thân thiện hoà hảo, Lê Tường cảm thấy yên lòng nói:

– Thúc thúc người nhất định biết người ấy là ai phải không?

– Thúc thúc mắt chưa mờ, tai chưa điếc, lẽ nào lại không biết? ha ha

Trên nét mặt đang xanh xao của Lê Tường một màu hồng ửng lên, thật đẹp thật đáng yêu, nàng hạ thấp giọng hỏi:

– Thúc thúc, ai cơ?

– Hà hà a đầu này, người này nếu xa thì ở tận chân trời, mà nếu gần thì ở ngay trước mắt, Sở Vân!

Sở Vân vội nghiêm trang lễ phép nói:

– Dạ không dám kể bất tài đang ở đây ạ!

Lê Tường trừng mắt nhìn Sở Vân nói:

– Người làm sao thế, dám xưng anh em với thúc thúc của người ta à?

Sở Vân vội phát tay áo bái thật dài, cung kính nói:

– Văn bối là Sở Vân, hân hạnh được bái kiến Nhị đương gia Tổng tôn giá!

Tả tử quảĩ Tổng Bang đưa mắt nhìn Cô yển la hán nói:

– Nghiêm huynh xin mời!

Hiếu ý của Tổng Bang muốn nói gì, Nghiêm Tiểu Thiên vội cúi thấp người nói:

– Không dám, Nghiêm Tiểu Thiên xin được bái kiến Tổng nhị đương gia.

Lập tức Lê Tường đã quay người lại trừng mắt nói:

– Nghiêm đại ca, làm sao thế, Tổng thúc thúc còn trẻ hơn đại ca cả gần chục tuổi. Văn ca cũng gọi là đại ca, tiểu nữ cũng gọi là đại ca, như vậy chúng tiểu nữ và Văn ca gọi người là thúc thúc hả? Người không vui lòng đáp ứng à?

– Phải, phải, nói đúng lắm, nói đúng lắm. Ha ha về thế hệ, nên phân định cho rõ ràng, phải, cần phân biệt cho rõ ràng, không được sai, không được loạn bậy!

Tả tử quảĩ làm bộ nghiêm trang nói:

– Đã như thế thì lão phu càng lớn rồi.Ồ, Sở hiền điệt, Nghiêm hiền điệt xin miễn lễ!

Lê Tường bụng miệng cười nhìn Nghiêm Tiểu Thiên ngồi xị mặt trên ghế, còn Tổng Bang đi lại vài bước trong phòng rồi cất tiếng gọi:

– Sở hiền điệt! Người có chân thành thật sự yêu thương Hương nhi không?

– Thưa văn bối đối với cô ấy còn trân trọng, quý mến hơn cả sinh mệnh của mình!

– Người có mãi mãi thương yêu không bao giờ phụ hương nhi không?

– Thưa vĩnh viễn! Văn bối xin thưa với tất cả những công danh đã đạt được, tại hạ xin nguyện suốt đời ở bên cạnh Tường muội!

– Đã thế Sở hiền điệt cuộc chiến ở Đại liễu bình, lực lượng của Đại hồng sơn thất bại thảm hại, Tứ tử long tiên vệ đã không bao giờ trở về được nữa. Món nợ đó hiền điệt xử lý thế nào? Cần phải hiểu đây là trở ngại lớn nhất đối với việc riêng của người và Hương nhi!

Sở Vân sớm đã liệu chừng về câu hỏi đó, chàng điềm nhiên trả lời:

– Tiền bối! Cuộc chiến ở Đại liễu bình xảy ra trước lúc văn bối và Lê Tường yêu nhau, khi ấy song phương là kẻ thù của nhau, gặp phải tình hình ấy theo luật giang hồ mà đối xử, lấy máu đền nợ máu, thắng thì tồn tại, thua thì vong mạng. Giả sử trong cuộc chiến ấy, lực lượng của văn bối bại trận, thì đành phải tuân mệnh.

– Nhưng Sở hiền diệt này, chúng ta đều biết rõ, bất kỳ cuộc chiến nào người cũng giành được thắng lợi!

– Sự đã như thế thì văn bối và Đại hồng sơn đã biến đổi mối quan hệ từ cừu gia biến thành thân gia. Đương nhiên sự tình lại không nên như thế nữa. Vì vậy trước mắt văn bối xin bồi thường thiệt hại cho những người hôm đó. Sau này sẽ chịu trách nhiệm nuôi dưỡng gia đình của những người bị thương vong đó trong suốt ba đời.

Ai cũng hiểu những nhân vật giang hồ đều vì danh vì khí mà bôn tẩu, danh không thể bị làm nhục, khí tiết không thể để tiêu tan, vậy mà một anh hùng cái thế, võ nghệ tuyệt luân, trí tuệ quán chúng mà lại nhẫn nhịn cầu hoà với kẻ bại trận và cung phụng như thế, ai mà chẳng hiểu đó vì Sở Vân yêu Lê Tường, vì Lê Tường mà làm.

Tả tử quả là một quái kiệt lão luyện giang hồ, ông thấy rõ động cơ mục đích và tấm lòng chân thực, yêu chuộng hoà bình của Sở Vân. Tuy vậy ông ta cũng khó xử vì tuy là phó đầu lĩnh, nhưng việc này quá ư trọng đại, ông không thể tự quyết định được, hơn nữa còn vì mối thù của người em kết nghĩa Bạch sát nữa. Do đó ông quyết định tạm cho phép mình là công việc điều đình và ngưng chiến, còn cuối cùng mọi việc phải do đích thân Tổng đầu lĩnh Quý cô tử Lê Kỳ quyết định nên ông nói:

– Sở hiền diệt, thành thật mà nói, như vậy là quá đủ rồi, nhưng vì việc này quan hệ đến uy tín và thanh danh của Đại hồng sơn, đặc biệt là người em kết nghĩa Bạch sát Chiêm Như Long của ta rất khó thuyết phục, vì vậy lão phu không thể tự ý quyết định được. Nhưng lão phu nhất định sẽ báo cáo với Tổng đầu lĩnh thái độ dung hoà và nghĩa tình của hiền diệt, và ý nghĩa của việc cháu làm, đó cũng là vì Hương nhi, đứa con gái mà lão yêu quý nhất đời. Vì hạnh phúc của nó, lão phu không bó tay ngồi nhìn đâu.

Những lời ông ta nói chứng tỏ ông ta không hoàn toàn như lời đồn của thiên hạ nào là độc ác, nóng nảy, ngang ngược, thâm hiểm.. Ngay lúc ấy Lê Tường nháy mắt với Sở Vân và chỉ chỉ vào mình, khiến chàng hiểu ý nói:

– Tiền bối nói rất đúng, văn bối đã hết sức cố gắng, xin người hãy

cổ thuyết phục vợ chồng Tổng đầu lãnh cũng như anh em Đại hồng sơn.

– Được, được ta cũng không ngờ được hiền đệ lại khiêm nhường và chí tình thế. Chỉ bằng vào điều đó cũng đủ khiến cho lão phu hết sức lo lắng chu toàn đến cùng. Ta đã nói là như đinh đóng cột, quyết không đổi lời, hừ hừ ta cũng muốn xem thử kẻ nào trong Đại hồng sơn dám qua mặt ta.

Cô Yển La hán bỗng cất tiếng nói:

– Đúng! Tống tiền bối phó đầu lãnh Đại hồng sơn tung hoành thiên hạ hơn ba chục năm nay, tiếng vang bốn biển, danh trấn muôn miền ai mà không biết, ai không nể sợ. Quý sơn sở dĩ có được địa vị cao quý hôm nay là nhờ có công lao không nhỏ của Tống tiền bối, giang hồ đồng đạo ai cũng tán dương Tả tử quả Tống Bang quả xứng danh một thân hảo hán!

Tống Bang như mở cờ trong bụng nói:

– Đâu có, đâu có.. Nghiêm hiền đệ quá lời, sự nghiệp của Đại hồng sơn là do Đại đầu lĩnh Lê Kỳ và anh em gây dựng, lão phu có đáng gì đâu!

Lê Tường vui quá nhìn Nghiêm Tiểu Thiên tỏ ý biết ơn nói:

– Nghiêm đại ca, anh tốt quá, không ngờ anh lại kính trọng Tống đương gia đến thế, thương em đến thế, sau này em sẽ hết lòng báo đáp!

– Không phải anh quá lời đâu mà sự thật quả là như thế, anh nghe danh trọng tiếng của Tống nhị đương gia đã lâu lắm rồi mà, thật đấy!

Tống Bang lại cười đắc ý nói:

– Hôm nay tuy được gặp hai hiền đệ lần đầu, nhưng quả là lần thứ nhất trong đời ta cảm thấy sướng vui đến thế, giá mà có ly rượu.

Nghiêm Tiểu Thiên vội vàng tiếp ngay đây ý đồ:

– Xin tiền bối thông cảm, nơi này làm gì có được rượu ngon!

– Không Nghiêm hiền đệ khỏi lo, ta đã có chuẩn bị hết cả rồi! Ha ha

Vừa dứt lời Tống Bang đã vỗ tay ba cái, kêu to lên:

– Chu, Đường các người đâu!

Từ bên ngoài hai tiếng dạ vang lên rồi hai vị đại hán xuất hiện tại nơi cửa, cung kính cúi đầu chờ lệnh, Tống Bang nói lớn:

– Hai người một tên đem rượu và đồ nhắm vào đây, còn một tên truyền lệnh của ta cho Hoàng đường chủ hãy giải tán toàn bộ lực lượng vây ráp nơi đây và cả thôn chài lưới trên hồ kia kìa và tập hợp ở thôn trước chờ lệnh của ta, không một ai được vọng động.

Hai đại hán nọ ngạc nhiên khi thấy cục diện lại diễn biến khác ý đồ của họ trước đó, khác hoàn toàn, nhưng vẫn cúi đầu dạ một tiếng rồi đi làm ngay.

Lê Tường nói:

– Thúc thúc lại đem theo nhiều người thế à? Tại sao Hương nhi không hề nghe tiếng thở của họ. Hoàng thúc thúc và Phùng thúc thúc đều đến cả chứ?

– Đồ ngốc, lần này đi theo thúc thúc có Trường xuân đường Phan đường chủ, Thuỷ tự đà Phùng đường chủ, Hoả tự đà Lý đường chủ, Ứng du kỳ hắc ma Trần Tu, Vạn hồi chuông Sử Kiên, Phi vân liệt hồng Tư Mã Lực cùng với hơn hai mươi đệ tử từ ngoài hai dặm đã xuống ngựa, bế hô hấp, tiến đến đây làm sao mà người phát hiện được?

Cô Yển la hán nghĩ thầm trong bụng:

– Lão này ghê thật, thì ra đã sớm có phục binh. Mẹ kiếp may mà chưa trở mặt đó, nếu không Sở lão đệ tuy thân thủ có cao, nhưng một mình cũng mệt đấy. Cái tên Trường xuân đường chủ Đại đạo thiết kích Phan Thế Danh rất lợi hại, hai đà chủ thuỷ hỏa cũng gớm lăm. Cứ tưởng hai tên này còn cao hơn Chuông Lãng thì đủ biết bọn chúng mạnh thế nào. Thật là nguy hiểm.

Lúc ấy Sở Vân đã cất tiếng cười nói:

– Tiền bối lần này xuất núi, lực lượng của quý sơn thật là ghê gớm!

– Đúng thế cũng chỉ vì để đối phó với một kẻ hơn người nên lão phu đã chuẩn bị khá kỹ.

– Tiền bối lại nói quá lời rồi. Quý sơn đã bao vây chừng ấy lớp, thật là nghiêm mật, trước nhà ẩn sáu người, bên phải có năm người, phía sau có ba người, trên mái có hai vị. Hai vị trên nóc nhà võ công cao nhất, thứ đó là ba vị sau nhà, còn mỗi bên phải trái năm vị thì cũng thường thôi.

Tống Bang rung động cả người ngạc nhiên nói:

– Hiền đệ quả là lợi hại. Đúng thế, hai vị trên mái nhà là đường chủ Phan Thế Danh và Hoả tự đà Lý đường chủ, đằng sau là Ứng du kỳ hắc ma Trần Tu, ba vị Thuỷ tự đà Phùng đà chủ đợi ở phía trước. Ha ha tai mắt của hiền đệ quả không hổ danh bá chủ võ lâm.

Lê Tường chớp mắt cười nói:

– Thật ra chẳng đến mức phải căng thẳng như thế, có Hương nhi ở đây, Tống thúc thúc dám ăn thịt à?

– Con bé quỷ quái này, ta mà không dám động đến người à? Nếu

người mà dám cắn thúc thúc một miếng thì người biết tay ngay!

Cô Yến la hán nói:

– Sở lão đệ bình tĩnh ôn hoà như thế này quả là đáng mừng. Nếu không thì trận chiến này cũng đắt giá lắm. Ha ha

Lúc này từ phía ngoài đi vào là hai đại hán bưng rượu thịt đến, theo sau là một lão nhân lục tuần cao gầy tóc bạc, mày râu nhẵn nhụi.